

Μπορώ, κατ' αρχήν, να καταλάβω το δίλημμα χιλιάδων πολιτών για την επικείμενη εκλογική αναμέτρηση. Την αγωνία τους για το τι να ψηφίσουν. Το πιο καθαρό τμήμα του εκλογικού σώματος διακατέχεται από τούτη την συνθήκη.

Ορίζοντας την προαναφερθείσα «καθαρότητα», θα βρεθούμε μπροστά σε πολίτες που δεν είχαν ποτέ συναλλαγή με τους κομματικούς μηχανισμούς. Δεν έδωσαν την ψήφο τους για να εισπράξουν κάτι άλλο, δεν ψήφισαν στη βάση μιας συναλλαγής. Ασκούσαν το εκλογικό τους δικαίωμα, με γνώμονα την πολιτική ιδεολογία τους. Ενίοτε και ενάντια στο προσωπικό τους συμφέρον.

Αλλά αυτή είναι η ουσία της ιδεολογίας. Ότι το εμείς και το μέλλον είναι ισχυρότερα, σημαντικότερα από το Εγώ και το τώρα.

Είναι άνθρωποι με άποψη. Μπορεί να μην συμφωνούμε με αυτή, αλλά οφείλουμε να ήμαστε υπόχρεοι για την ανυστερόβουλη παρουσία τους.

Θα βρεθούμε μπροστά σε πολίτες με γνώσεις, με βιώματα, με παρελθόν, αλλά όχι με δεσμεύσεις. Πολύ δύσκολο για αυτούς να αποφασίσουν.

Οι πρώτες εκλογές που θυμάμαι είναι εκείνες της 17ης Νοεμβρίου του '74. Θα τις χαρακτηρίζα, ως διαδικασία, υποδειγματικές. Ζούσε τότε και το σημαντικό όραμα της Μεταπολίτευσης. Η συνέχεια δεν υπήρξε ανάλογη. Η λέξη πόλωση κατέστρεψε το κλίμα. Σιγά – σιγά χανόταν και η ασπρόμαυρη εικόνα του μπαλκονιού, προφανώς και διότι δεν υπήρχαν ηγέτες να ανέβουν στα μπαλκόνια, ασφαλώς και διότι ο πολίτης βολευόταν μπροστά στο τηλεοπτικό κουτί.

Η Δύση μας κόμισε τα ντιμπέιτ.

Η τηλεόραση μας αφείρεσε την αμεσότητα.

Καθώς αυτά όμως έφυγαν, δεν ήρθε το επόμενο σκαλοπάτι. Η ήρεμη, σοβαρή προσέγγιση.

Έτσι περάσαμε σε εποχές άγριες, όπου η Πολιτική, αντί να ανοίγει δρόμους και να δίνει λύσεις δεν ήταν παρά μια προσπάθεια υπεράσπισης των κομματικών μηχανισμών αλλά και ενός μεγάλου, αναποτελεσματικού, άδικου, χρηματοβόρου κράτους. Και οι λειτουργοί της, οι πολιτικοί δηλαδή, σε πολύ μεγάλο βαθμό, εξυπηρέτησαν αυτό ακριβώς.

Στο σήμερα όμως. Μπορώ να καταλάβω λοιπόν, την αγωνία του πολίτη που υπέφερε από την οριζόντια σάρωση των μνημονιακών κυβερνήσεων.
Μπορώ να καταλάβω την πίκρα τόσων ανθρώπων που αναγκάζονται σε μια ζωή γεμάτη ανασφάλεια, χωρίς να έχουν δώσει το παραμικρό δικαίωμα.
Μπορώ να καταλάβω την πελώρια απειλή της ανεργίας και το πόσο επηρεάζει τις ζωές, πόσο φοβερίζει την καθημερινότητα.

Μπορώ επίσης να καταλάβω την αηδία όσων άκουσαν, ενδεχομένως και πίστεψαν, υποσχέσεις προεκλογικές οι οποίες μετά την ανάληψη της εξουσίας αντεστράφησαν.

Μπορώ τέλος να καταλάβω την υπεράσπιση του Δημόσιου από τους πολιτικούς. Είναι το πελατειακό κοινό τους.

Έτσι ερμηνεύεται και η ολέθρια στάση του νυν αντιπροέδρου, το Φθινόπωρο του '11, όταν η τρόικα του πρότεινε μαζικές απολύσεις από εκείνο το Δημόσιο και αυτός αποκρίθηκε πως αυτό δεν το συζητάμε διότι είναι πολιτικό θέμα. Και τότε εγεννήθη το χαράτσι της Δ.Ε.Η., ο πρόγονος δηλαδή, του ΕΝΦΙΑ.

Άλλο ένα λάθος φάρμακο, σε μια λάθος διάγνωση, σε λάθος ασθενή.

Δεν μπορώ να καταλάβω πως μπορούμε να αποθέσουμε το αύριο σε πολιτικούς που το λειτούργημά τους δεν είχε καμιά αξία μπροστά στον έρωτά τους για την εξουσία, διότι, υποθέτω, αυτή είναι ακριβώς, η αιτία όλης της παθογένειας της Ελληνικής πολιτικής σκηνής.

Τέλος, δεν μπορώ να καταλάβω πως άνθρωποι χωρίς αξία, δίχως καλλιέργεια, με ψυχική υγεία υπό αμφισβήτηση όχι απλώς περνούν το κατώφλι της βουλής, αλλά αναλαμβάνουν και υπουργεία.

Φαντάστηκα το μεταφυσικό. Την Κυριακή το πρωί να μην βγει Κανείς από το σπίτι του. Κανείς. Να είναι η Ελλάδα μια νεκρή πολιτεία. Από την ανατολή έως τη δύση του ήλιου. Να μην πάρει μπρος ούτε ένα όχημα. Να μην κουδουνίσει ούτε ένα τηλέφωνο, να μην ανταλλαγεί ούτε ένα μήνυμα, να μην ακουστεί ούτε ένα ραδιόφωνο, να μην λειτουργήσει ούτε μια τηλεόραση. Να μην ξεμυτίσει ούτε ένας Έλληνας από την πόρτα του. Πάσα του

Τάφου Σιωπή.

Να κυκλοφορούν, μόνον οι υποψήφιοι και να κουτουλάν μεταξύ τους σε μια νεκρή, άχρονη χώρα.

Και μόλις έρθει το σκοτάδι να βγουν όλοι οι υπόλοιποι έξω. Να τρώνε, να πίνουν, σε ένα γλέντι Πανελλήνιο, μέχρι πρωίας της Δευτέρας.

Να αποστρατευτεί, όλος αυτός ο εξουσιαστικός μηχανισμός. Να απελευθερωθούμε.

Πέρα από τα οράματα, τα όνειρα και τις φαντασίες όμως, δεν έχω απάντηση στο καίριο ερώτημα των νεοτέρων: *«Και τι να ψηφίσουμε δηλαδή;»*

Διότι δεν ξέρω ούτε εγώ!

Διότι είναι αβάσταχτη η πολιτική μοναξιά του συνειδητού πολίτη της μνημονιακής Ελλάδας.

Πάμε σε εκλογές. Με τους επικεφαλής των κομματικών μηχανισμών σχεδόν να επιβάλλουν την αναβίωση του μετεμφυλιακού μίσους. Κι' όπως λέει και ο ποιητής στην Ωδή προς την Ελευθερία: *«... εάν μισούνται μεταξύ τους, δεν τους πρέπει ελευθερία».*

Πάμε σε εκλογές, χωρίς πολιτικές ιδεολογίες. Με μια επικίνδυνη παθογένεια. Με τον καθαρό πολίτη, συντετριμμένο και άνευ επιλογών.

Αναρωτιέμαι, τελικά, πόσο εκλογές είναι και φοβούμαι, ότι την Κυριακή το βράδυ δεν θα έχουμε ούτε νικητές, ούτε ηττημένους.

Θα έχουμε, κυρίως, θύματα...